

Ein stormdag.

Jår hev det vore meir enn vanleg storm, og hugsar so vel då det tok til. Det var ein tysdag. Vi sat og åt då det tok til med nokre felle vindflaga so huset riste og taksteinane riste. Ho mor hadde vaska klæde dagen fyrr. Det tok alt til mykna og stormen auka etter kvart. Trei tok burt i høsi lysstrøngene, og ljuset var borte rade i eino. Eg og ho mor gjekk i fjøset, men far skulde vera att heime og passa på ovnen og laga mat til kvelds. Då vi kom or fjøset var maten ferdig og vi sette oss til å eta. Men vi var uppe lenge etter, for vi var mest redd. Då klokka var umlag 11 høyrde vi eit brak. "Kva er dette?" spüre far. "Det er gjerne löda meinte," ho mor. "It löys!" meinte han far. Vi gjekk ikkje ut og såg, for vi trudde ikkje so gale. Då det leid av eit bil gjekk vi på la oss; men vi fekk ikkje mykje svevn den natta. Fram på morgonen hadde veret stilna. Vi stod upp og laga oss til å gå på skulen, vi gutane. Ho kom granne gutane og spüre um vi skulde gå på skulen. Men fyrst laut vi upp å sjå på löda. Heile gavelen låg flat med mark. Bord og heller var sonde og ubrukeleg. Far laut få tak i bord og drøgler, og bror laut gå til sjøs etter spikar. Vi tok i veg søretter til skulen. Då vi kom sør var hagret og la i ovnen. Ho spüre um vinder hadde gjort skade der nede, og so fortalte vi heile quida. Ei stund etter ho var gjengen, kom læraren. Det gjekk som ein leik heile lekta. Då vi var ferdig skunda vi oss heim. Dei var mest

ferdig med löda då vi kom heim. Ki var glade for vi hadde fenge upp löda, for det tok til ^lregna og såg uttil storm. Um ^{matti}vart det storm att, og um morgonen fekk me ^{vita} at vinden hadde gjort stor skade. Mange meinte at det var den fælteste storm som hadde vore.

Magnus. Haugland.

Ushedal.